

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **J. P.**, zast. Zdeňkem Uherkem, bytem Kněžpole 236, proti žalovanému: **Obecní úřad Bílovice**, se sídlem Bílovice 70, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) KOVOP, spol. s r.o., IČ 25553925, se sídlem Kněžpole 110, zast. Mgr. Janem Fikarem, advokátem, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, II) A. P., III) Z. U., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2020, sp. zn. 769/2020/KE, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 2. 2024, č. j. 62 A 116/2021-73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Osoba zúčastněná na řízení I) **j e p o v i n n a** nahradit žalobkyni náklady řízení o kasační stížnosti ve výši **168 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný ani osoby zúčastněné na řízení II) a III) **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Osoba zúčastněná na řízení I) požádala dne 23. 11. 2020 o vydání kolaudačního souhlasu jakožto dokladu o povoleném účelu užívání stavby „výrobní hala kovop spol. s r.o. v areálu fi Kovop Kněžpole čp. 110“ (dále jen „výrobní hala KOVOP“) umístěné na pozemcích v k. ú. Kněžpole u Uherského Hradiště. Požadovaný kolaudační souhlas žalovaný vydal dne 21. 12. 2020 pod sp. zn. 769/2020/KE.

[2] Proti uvedenému kolaudačnímu souhlasu podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Ten rozsudkem ze dne 29. 2. 2024, č. j. 62 A 116/2021-73, kolaudační souhlas zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud ve svém rozsudku nejprve shrnul dosavadní stav věci a podání účastníků a osob zúčastněných na řízení. Následně vyjasnil, že žalobkyně může proti kolaudačnímu souhlasu přípustně brojit žalobou, ačkoliv nebyla na vydávání kolaudačního souhlasu nikterak účastna a nebyl jí ani doručován.

[4] Při věcném posuzování věci krajský soud zohlednil následující skutečnosti. Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 8. 2014, č. j. 194/2014/U-rozh., rozhodl na žádost osoby zúčastněné na řízení I) o dodatečném povolení stavby výrobní haly KOVOP. Toto rozhodnutí změnil Krajský úřad Zlínského kraje rozhodnutím ze dne 22. 12. 2014, č. j. KUZL 71674/2014, tak, že mj. doplnil do výroku podmínku č. 10 stanovující, že *„stavba nebude uvedena do trvalého užívání, dokud nebude realizováno rozšíření stávající účelové komunikace a vybudování zpevněných ploch s parkovištěm uvnitř areálu firmy a dokud tyto stavby nebudou povoleny k užívání“*. Dále doplnil podmínku č. 11 uvádějící, že *„stavbu je možné užívat jen na základě kolaudačního rozhodnutí“*. Dne 6. 10. 2020 vydal žalovaný k žádosti osoby zúčastněné na řízení I) rozhodnutí sp. zn. 373/2020/KE, jímž byla povolena změna stavby výrobní haly KOVOP před dokončením. Předmětem změny byla výstavba upravující vjezd, výjezd a dopravní logistiku výrobního areálu, ve kterém je umístěna stavba výrobní haly KOVOP a do kterého často směřují nákladní vozidla. Doposud platilo, že ke každému vjezdu i výjezdu z areálu byla využívána pouze jižní brána. Podle přijaté změny měla být k vjezdu a výjezdu z areálu nově využívána severní brána, přičemž jižní brána měla nadále sloužit pouze k vjezdu do areálu (nikoli výjezdu). Rozhodnutím o povolení změny stavby před dokončením žalovaný mj. změnil znění podmínky č. 10 stanovené v řízení o dodatečném povolení stavby tak, že nově stanovovala, že *„stavba nebude uvedena do trvalého užívání, dokud nebude realizováno vybudování zpevněných ploch s parkovištěm uvnitř areálu firmy a dokud tyto stavby nebudou povoleny k užívání“*. Následně došlo k vydání nyní posuzovaného kolaudačního souhlasu. Osoby zúčastněné na řízení II) a III) poté podaly proti rozhodnutí o povolení změny stavby před dokončením odvolání, které zamítl pro nepřipustnost Krajský úřad Zlínského kraje rozhodnutím ze dne 5. 10. 2021, č. j. KUZL 68246/2021. Toto rozhodnutí o odvolání však bylo následně zrušeno rozsudkem krajského soudu ze dne 30. 10. 2023, č. j. 30 A 145/2021-47 (proti němuž nebyla podána kasační stížnost), a to z důvodu, že v řízení o povolení změny stavby před jejím dokončením nebylo s osobami zúčastněnými na řízení II) a III) jednáno jako s účastníky správního řízení. Zmíněné rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 5. 10. 2021 představovalo vůči nyní posuzovanému kolaudačnímu souhlasu podmiňující rozhodnutí a jelikož bylo zrušeno, zrušil krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem i jím podmíněný kolaudační souhlas.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších podání

[5] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala osoba zúčastněná na řízení I) (dále jen „stěžovatelka“) včasnou blanketní kasační stížnost (společně s návrhem na přiznání odkladného účinku), kterou následně na výzvu doplnila ve stanovené měsíční lhůtě. V jejím úvodu stěžovatelka především shrnula shora uvedené skutečnosti. Dále namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. V souvislosti s tím krajskému soudu vytkla, že se vůbec nezabýval aktivní věcnou legitimací žalobkyně. Konkrétně nepředestřel žádnou úvahu o tom, zda a jaký vliv na veřejná subjektivní práva žalobkyně kolaudační souhlas měl, ačkoliv tímto směrem argumentoval žalovaný. Stěžovatelka má navíc za to, že

pokračování

žalobkyně nedisponovala ani aktivní procesní legitimací. Svědčí o tom skutečnost, že žalobu podala až po téměř roce od vydání kolaudačního souhlasu. Z toho vyplývá, že do té doby kolaudační souhlas a užívání stavby nijak nezasahovaly do veřejných subjektivních práv žalobkyně.

[6] V souvislosti s nepřezkoumatelností napadeného rozsudku stěžovatelka rovněž krajskému soudu vytkla, že se nezabýval dodržáním lhůty pro podání žaloby. Přitom má za to, že žaloba byla podána opožděně. Podle ní jsou zde důvodné pochybnosti o tom, že se žalobkyně s obsahem kolaudačního souhlasu seznámila až dne 10. 12. 2021 v rámci odpovědi na žádost o poskytnutí informací. Žalobkyně je v blízkém kontaktu s osobami zúčastněnými na řízení II) a III), které se s kolaudačním souhlasem prokazatelně seznámily již dne 11. 9. 2021. Žalobkyně má nepochybně povědomí o tom, že tyto osoby jsou stranami v řízeních souvisejícími s výrobním areálem stěžovatelky a postupují ve vzájemné shodě. Svědčí o tom i společné vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Podle stěžovatelky si osoby zúčastněné na řízení II) a III) byly vědomy, že jim lhůta pro podání žaloby proti kolaudačnímu souhlasu uplynula, a proto ji podaly prostřednictvím žalobkyně, přičemž takové jednání vykazuje znaky zneužití práva. Byl zde tedy důvod, aby se krajský soud podrobněji zabýval včasností podané žaloby, což neučinil.

[7] Stěžovatelka má také za to, že krajský soud nesprávně přihlížel ke skutečnostem, jež nebyly součástí žalobních námitek. Konkrétně nesprávně přihlédl k tomu, že došlo ke zrušení rozhodnutí podmiňujícího kolaudační souhlas. Tím porušil zásadu rovnosti stran a zásadu koncentrace řízení

[8] S ohledem na uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalobkyně se ke kasační stížnosti vyjádřila společně s osobami zúčastněnými na řízení II) a III). Uvedly, že z žádného z tvrzených důvodů nelze napadený rozsudek považovat za nepřezkoumatelný. Zároveň považují za správné, že krajský soud zohlednil rozsudek zrušující podmiňující správní rozhodnutí, a to s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2020, č. j. 1 As 156/2018-52. Navrhly proto kasační stížnost zamítnout.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly uplatněny v kasační stížnosti. Stěžovatelka odkázala na důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s.

[12] Podle písm. c) zmíněného ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce*. Podle písm. d) téhož ustanovení,

kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[13] Nejvyšší správní soud přistoupil nejprve k posouzení námitek týkajících se včasnosti podání žaloby, s nimiž stěžovatelka spojuje vadu nepřezkoumatelnosti a zmatečnosti. K namítané nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud připomíná, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, pro které nelze takové rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

[14] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že otázka dodržení lhůty pro podání žaloby nebyla v řízení o ní mezi účastníky sporná a ani osoby zúčastněné na řízení se k této otázce nevyjádřily. Stěžovatelka tak před krajským soudem neuplatnila argumentaci zpochybňující včasnost žaloby, jak tomu činí v kasační stížnosti. Z hlediska přezkoumatelnosti proto nebylo potřeba, aby k příslušné podmínce řízení krajský soud v napadeném rozsudku uváděl více než konstatování o jejím splnění (odstavec 19. napadeného rozsudku), které nepochybně zkoumal. Postupoval tedy správně, neboť byl vázán rozsahem uplatněných žalobních důvodů a jeho úlohou bylo na ně (přezkoumatelně) reagovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45). Obsáhle se v rozsudku věnovat těm otázkám, které nebyly rozporovány, ale soud je zkoumal z úřední povinnosti, přičemž je neshledal problematickými, by totiž bylo nadbytečné, případně by to mohlo dokonce nežádoucím způsobem odvracet pozornost od podstaty věci.

[15] Co se týká argumentace naznačující zmatečnost řízení o žalobě pro opožděnost žaloby, tak Nejvyšší správní soud předně poukazuje na to, že by bylo vhodné ji uplatnit již v samotném řízení o žalobě, byť její důvodnost zjištěná v řízení o kasační stížnosti by byla důvodem pro zrušení napadeného rozsudku a možné zatížení vadou zmatečnosti zkoumá kasační soud z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2010, č. j. 4 Ads 154/2009-35). Podle spisu krajského soudu došlo k podání žaloby dne 22. 12. 2021. V ní žalobkyně uvedla (a doložila), že se s obsahem kolaudačního souhlasu seznámila dne 10. 12. 2021, a tudíž žalobu podala před uplynutím lhůty stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s. Toto stěžovatelka nyní zpochybňuje, přičemž má za to, že se žalobkyně seznámila s kolaudačním souhlasem dříve prostřednictvím osob zúčastněných na řízení II) a III).

[16] Tato kasační argumentace je však podle Nejvyššího správního soudu pouhou spekulací, která nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozsudku. Ze spisového materiálu plyne, že do sféry žalobkyně se kolaudační souhlas dostal prokazatelně až dne 10. 12. 2021 a byť by dřívější termín byl teoreticky možný, s jistotou dovodit nelze. S ohledem na uplatněnou argumentaci je také nutné připomenout, že žalobkyně ani osoby zúčastněné na řízení II) a III) nebyly účastníky řízení o povolení změny stavby výrobní haly KOVOP před jejím dokončením. Lhůta pro podání žaloby tedy byla dodržena.

[17] Stěžovatelka dále namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu, že se v něm krajský soud vůbec nezabýval aktivní věcnou legitimací žalobkyně, ačkoliv ji

pokračování

žalovaný ve svém vyjádření zpochybňoval. Nejvyšší správní soud opět ze spisu krajského soudu zjistil, že žalobkyně v řízení zásah do svých veřejných subjektivních práv, resp. do své právní sféry tvrdila (snížení pohody bydlení, zvýšení hlučnosti, prašnosti případně jiné imise), přičemž žalovaný zasahování do právní sféry žalobkyně v důsledku provozování stavby, jíž se týká posuzovaný kolaudační souhlas, nezpochybňoval. Namítal pouze, že proti tomuto tvrzenému zásahu měla brojit v souvislosti se správními rozhodnutími, na které kolaudační souhlas navázal. Zpochybňoval tedy aktivní procesní (žalobní) legitimaci žalobkyně, tj. oprávnění žalobkyně k podání žaloby, které je nutné pro to, aby soud mohl následně zkoumat aktivní věcnou legitimaci. Přesně na tuto argumentaci krajský soud přezkoumatelně a správně reagoval (odstavec 20. rozsudku). Faktické zasahování do právní sféry žalobkyně, tj. její aktivní věcná legitimace v řízení o žalobě sporná nebyla, a ani žádná z osob zúčastněných na řízení včetně stěžovatelky ji nezpochybňovaly.

[18] K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že žalobkyně je vlastníkem několika nemovitostí (včetně rodinného domu) sousedících přes veřejnou komunikaci (po které jezdí nákladní auta do výrobního areálu) s pozemky, na nichž je umístěna stavba výrobní haly KOVOP. O existenci dopadů do její právní sféry způsobených (ne)zákonným provozováním dotčené stavby není ze spisu pochyb. Proto skutečnost, že tato otázka není v napadeném rozsudku výslovně řešena, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Případy řešené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2023, č. j. 2 As 220/2022-45, a ze dne 25. 2. 2022, č. j. 10 As 88/2021-60, nejsou s případem žalobkyně pro jejich odlišnost srovnatelné.

[19] Na uvedeném nemění nic ani skutečnost, že žalobkyně napadla posuzovaný kolaudační souhlas až téměř po roce od jeho vydání. Jak již bylo výše uvedeno, žalobkyně tak učinila v zákonné lhůtě (neprodleně) poté, co se o kolaudačním souhlasu dozvěděla a seznámila se s jeho obsahem. Do té doby si nemohla být jistá, zda stěžovatelka neprovozuje stavbu, jež zasahuje do její právní sféry, např. na základě rozhodnutí o zkušebním provozu či rozhodnutí o předčasném užívání stavby, což se před vydáním kolaudačního souhlasu řadu let dělo. Z data podání žaloby tak nelze dovozovat, jak naznačuje stěžovatelka, že kolaudační souhlas do právní sféry žalobkyně ve skutečnosti nijak nezasahuje.

[20] Stěžovatelka také namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro porušení § 75 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení krajský soud podle ní porušil, když zohlednil rozsudek ze dne 30. 10. 2023, č. j. 30 A 145/2021-47, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 5. 10. 2021, č. j. KUZL 68246/2021, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2020, sp. zn. 373/2020/KE, o povolení změny stavby před jejím dokončením, ačkoliv nebyl součástí žalobních námitek. Jinými slovy, krajský soud nesprávně přihlédl k tomu, že došlo ke zrušení rozhodnutí podmiňujícího kolaudační souhlas. Stěžovatelka k tomu poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2022, č. j. 4 Afs 185/2020-40.

[21] Podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.*

[22] Žalobkyně v žalobě uvedla, že správní řízení týkající se změny stavby výrobní haly KOVOP před dokončením, jež předcházelo kolaudačnímu souhlasu, považuje za

nezákonné. Zdůraznila přitom, že je u krajského soudu vedeno řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 5. 10. 2021, č. j. KUZL 68246/2021, přičemž výslovně uvedla své přesvědčení, že „[k]olaudační souhlas byl mj. vydán na základě nezákonného rozhodnutí o změně stavby před dokončením.“ Krajský soud na tuto argumentaci v napadeném rozsudku reagoval a na základě ní zohlednil následně vydaný rozsudek č. j. 30 A 145/2021-47, jímž došlo ke zrušení uvedeného správního rozhodnutí, jež představovalo pro posuzovaný kolaudační souhlas podmiňující rozhodnutí. Vycházel přitom z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017-88, jehož předmětem bylo mj. rovněž posouzení zrušení kolaudačního souhlasu pro předchozí zrušení podmiňujícího rozhodnutí.

[23] Podle uvedeného usnesení „[v] řízení o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí správního orgánu soud zohlední k žalobní námitce zrušení nebo změnu podmiňujícího rozhodnutí správního orgánu, přestože ke zrušení nebo změně došlo po vydání napadeného (podmíněného) rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).“ Z uvedeného vyplývá, že pro zrušení podmíněného rozhodnutí z daného důvodu je nutné splnění dvou podmínek, a to zrušení podmiňujícího rozhodnutí a uplatnění příslušné žalobní námitky. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Afs 185/2020, na který stěžovatelka v kasační stížnosti odkazuje, uvedené nepopírá.

[24] V nyní řešené věci není sporu o tom, že došlo ke zrušení rozhodnutí podmiňujícího kolaudačního souhlasu. Co se týká uplatnění potřebné žalobní námitky, tak i tuto podmínku má Nejvyšší správní soud za splněnou. Z textu žaloby je jasné patrná argumentace jdoucí daným směrem. Není vadou, že žalobkyně nepoukázala na konkrétní rozsudek, neboť to v dané době po ní nebylo možné požadovat (jelikož příslušné soudní řízení ještě neskončilo). Vyplývá to i ze zmíněného usnesení sp. zn. 6 As 211/2017, kde rozšířený senát uvedl, že „[p]okud bylo žalobou napadeno podmiňující rozhodnutí, soud v řízení o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí zpravidla vyčká na výsledek řízení o žalobě proti podmiňujícímu rozhodnutí, aby z něj mohl ve svém rozhodnutí vyjít (§ 52 odst. 2 s. ř. s.).“ Následně vydaný zrušující rozsudek tak pouze potvrdil relevantnost uplatněné žalobní námitky, ale k tomu, aby byla považována za uplatněnou, jeho existence potřebná nebyla. Podle Nejvyššího správního soudu tedy krajský soud nepřekročil meze přezkumu žalobních bodů stanovené v § 75 odst. 2 s. ř. s.

[25] Co se týká samotného zrušení podmíněného rozhodnutí, tak k tomu rozšířený senát ve zmíněném usnesení uvedl, že „[p]rávo na spravedlivý proces vyžaduje, aby nezákonnost podmiňujícího aktu autoritativně zjištěná rozhodnutím o jeho zrušení či změně v příslušném řízení mohla být k řádně uplatněné žalobní námitce žalobce zohledněna v řízení o žalobě proti podmíněnému aktu i při jejich řetězení. Žalobce však může dosáhnout zrušení podmíněného rozhodnutí pouze v případě, že podmiňující rozhodnutí bylo předtím zrušeno či změněno pro nezákonnost buď soudem ve správním soudnictví nebo správními orgány v řízení o mimořádných či dozorčích prostředcích. Tento závěr není v rozporu s úpravou obsaženou v § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť soud zohlední pouze takovou nezákonnost podmiňujícího rozhodnutí, jejíž důvod byl dán již v době vydání podmíněného rozhodnutí, avšak která dosud nebyla autoritativně zjištěna.“ V nyní řešeném případě bylo rozhodnutí podmiňující posuzovaný kolaudační souhlas zrušeno z důvodu, že v řízení o povolení změny stavby před jejím

pokračování

dokončením nebylo s osobami zúčastněnými na řízení II) a III) jednáno jako s účastníky správního řízení, tj z důvodu, jenž byl dán již v době vydání kolaudačního souhlasu.

[26] Rozšířený senát v citovaném rozhodnutí zároveň uvedl, že „[z]rušení či změna podmiňujícího rozhodnutí však nemusí vést vždy k automatickému zrušení podmíněného rozhodnutí soudem, naopak je třeba podle okolností daného případu vyhodnotit, jaký vliv má zrušení či změna podmiňujícího rozhodnutí na zákonnost rozhodnutí podmíněného.“

[27] V nyní řešeném případě je však zrušení podmiňujícího rozhodnutí ze dne 5. 10. 2021 pro kolaudační souhlas naprosto zásadní. Dostalo jej totiž do pozice, kdy je v rozporu s předchozím podmiňujícím rozhodnutím, resp. s rozhodnutím ze 22. 12. 2014, č. j. KUZL 71674/2014. To nepopírá ani sama stěžovatelka, neboť opakovaně uvádí, že podmínka č. 10 stanovená tímto rozhodnutím je nesplnitelná. Její splnění je přitom v současné chvíli nutné k trvalému užívání stavby výrobní haly KOVOP. Ke zrušenému podmiňujícímu rozhodnutí nelze již nyní nikterak přihlížet, neboť konstantně platí, že zrušení rozhodnutí správního orgánu soudem má účinky *ex tunc* a je nutné na něj pohlížet, jako by nikdy nebylo vydáno (srov. rozsudek ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006-99). V důsledku zrušení podmiňujícího rozhodnutí se tedy posuzovaný kolaudační souhlas stal nezákonným a krajský soud správně rozhodl o jeho zrušení.

[28] Lze tedy shrnout, že krajský soud postupoval v řízení o žalobě správně, přičemž jej nezatížil vadou zmatečnosti a ani jím vydaný rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. proto nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[30] Z důvodu, že o kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí, Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[31] Podá-li kasační stížnost osoba zúčastněná na řízení, stává se (vedle žalobce a žalovaného) účastníkem řízení před Nejvyšším správním soudem. Je proto i v jejím případě nutno o nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodnout ve smyslu procesní úspěšnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., přičemž je rovněž třeba uvážit, či pozici fakticky podporovala (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 2 As 15/2009-242).

[32] Stěžovatelka nebyla úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že se dožadovala zrušení rozsudku, kterým bylo vyhověno žalobkyni, nelze dospět k jinému závěru, než že v řízení o kasační stížnosti stála na straně žalovaného proti žalobkyni. Žalovaný, jehož stěžovatelka svou neúspěšnou kasační

stížností fakticky podporovala, tedy rovněž nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný a nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

[33] Plně úspěšná žalobkyně, jež má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, nebyla v řízení zastoupena advokátem, nýbrž obecným zmocněncem. Ve správním soudnictví nelze aplikovat § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79). Žalobkyni tedy nebylo možné přiznat jakoukoli paušální náhradu, pouze náhradu skutečně a účelně vynaložených hotových výdajů. Ty žalobkyně sama nevyčíslila. Ze spisu však vyplývá, že v řízení o kasační stížnosti účelně učinila dvě podání, a to vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti, přičemž za zmíněné vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku lze přiznat náhradu, ačkoli o samotném návrhu nebylo rozhodnuto (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 135/2015). Uvedená podání zaslala žalobkyně soudu doporučenými dopisy za 89 Kč a 79 Kč, což je celkem 168 Kč. Tuto částku je povinna nahradit žalobkyni stěžovatelka jakožto neúspěšný účastník, jenž vyvolal řízení o kasační stížnosti. K tomu jí Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že repliku žalobkyně k vyjádření žalovaného k návrhu na přiznání odkladného účinku neshledal účelným podáním, a proto ani náklady s ní spojené nepovažuje za účelně vynaložené.

[34] Osobám zúčastněným na řízení II) a III) Nejvyšší správní soud neuložil v řízení o kasační stížnosti žádnou povinnost, s jejímž plněním by jim vznikl podle § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. nárok na náhradu nákladů řízení. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl také o tom, že tyto dvě osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu